

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.883 van 15 september 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partij en haar advocaat, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK voor de verzoekende partij verschijnt en van advocaat, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Op 5 januari 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. Op 15 april 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1998 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlands leert en spreekt, opleidingen gevolgd heeft, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 28.07.2000 met een beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk minder dan 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat haar verblijf geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van verschillende mensen die nooit asiel aangevraagd hebben, die kerken bezetten en wel geregulariseerd zijn. Het is aan verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert problemen te hebben in het land van herkomst waardoor een terugkeer naar Oekraïne onmogelijk wordt omdat haar leven daarbij ernstig gevaar zou lopen. Deze problemen kunnen evenwel niet beoordeeld worden omdat nergens gespecificeerd wordt over welke problemen het precies gaat en omdat er geen enkel bewijs van voorgelegd wordt. Derhalve kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Bovendien kwam betrokkene in 1998 reeds in aanraking met de ordediensten omwille van het uitvoeren van zwartwerk. Mede hierdoor kan haar geen gunstige regeling worden toegestaan.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame

terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen enkel middel van bestaan heeft in Oekraïne niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het ten tijde van de aanvraag geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 4 en artikel 2 §1 van het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.1.1. Verzoekster argumenteert dat het voornoemd Ministerieel Besluit voorziet dat de bevoegdheid van de minister bij een beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, kan worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. De attaché G.B., die de bestreden beslissing heeft genomen, is geen beambte titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Dit Ministerieel Besluit noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van bevoegdheid van de minister aan een attaché.

2.1.2. Artikel 4 van het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § 1 en 3, 51/6, 51/è, 51/!, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, § 1.”

2.1.3. Uit de zich in het administratieve dossier bevindende en door verzoekster niet betwiste nota van mevrouw K. D. S., waarnemend adviseur op de algemene directie Vreemdelingen-zaken, blijkt dat de heer G. B. als attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de Dienst Humanitaire Regularisaties en dat hij ingevolge het Ministerieel Besluit van 17 mei 1995, artikel 4, gemachtigd is beslissingen te nemen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de motiverings-verplichting zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van het artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM).

2.2.1. Waar verzoekster een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

2.2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.3. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoeksters aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland;
- het feit dat betrokkene sinds 1998 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlands leert en spreekt, opleidingen gevolgd heeft, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft

uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend; de elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980;

- betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten; haar asielaanvraag werd afgesloten op 28.07.2000 met een beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken; betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België; uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk minder dan 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden;
- betrokkene beweert dat haar verblijf geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van verschillende mensen die nooit asiel aangevraagd hebben, die kerken bezetten en wel geregulariseerd zijn; het is aan verzoekster om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001); men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert; ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt; overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht;
- wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3; de algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie; de loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden; de aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren;
- betrokkene beweert problemen te hebben in het land van herkomst waardoor een terugkeer naar Oekraïne onmogelijk wordt omdat haar leven daarbij ernstig gevaar zou lopen; deze problemen kunnen evenwel niet beoordeeld worden omdat nergens gespecificeerd wordt over welke problemen het precies gaat en omdat er geen enkel bewijs van voorgelegd wordt; derhalve kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid;
- bovendien kwam betrokkene in 1998 reeds in aanraking met de ordediensten omwille van het uitvoeren van zwartwerk; mede hierdoor kan haar geen gunstige regeling worden toegestaan;
- niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen; het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis; ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken; dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten; reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage; hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen enkel middel van bestaan heeft in Oekraïne niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekster argumenteert vooreerst dat zij bij haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf expliciet verwezen heeft naar haar asioldossier, met de vraag een beoordeling te maken in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoekster voegt hieraan toe dat ze in haar asielrelaas duidelijk en met bewijzen gestaafd uiteenzette welke ernstige vrees voor schending van artikel 3 EVRM zij heeft bij terugkeer naar haar land; dat haar asielaanvraag 'technisch geweigerd' werd; dat zij nooit een weige-ringsbeslissing ontving en om die reden niet in beroep is kunnen gaan tegen de

foutieve beslissing van weigering van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken; dat in het asiel-relaas op zijn minst een begin van bewijs is opgenomen en dat er wel degelijk dient te worden overgegaan tot onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM; dat dit pertinente elementen zijn ter beoordeling van de aanvraag; dat zulk een onderzoek de facto inhoudt dat een andere deskundige het dossier van verzoekster nakijkt; dat zulks niet gebeurde; dat gedaagde er hoegenaamd niet in geslaagd is een risico op een schending van artikel 3 EVRM te weren; dat niet anders kan besloten worden dan dat de motivering niet afdoende is, gelet op het mogelijke risico dat verzoekster en haar minderjarig zoon lopen bij een gedwongen terugkeer en dat derhalve de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat het toepassingsgebied van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van artikel 1, A, 2) van het International Verdrag betreffende de status van vluchtelingen. In het licht van voornoemd verdrag onderzoeken de asielinstanties of de vreemdeling in zijn land van herkomst het slachtoffer is geworden van een gegronde vrees voor vervolging op basis van zijn ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, hebben evenwel een ruimere inhoud (R.v.St., nr. 167.672, 9 februari 2007).

In de bestreden beslissing wordt vooreerst overwogen dat:

“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 28.07.2000 met een beslissing van weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk minder dan 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

De bestreden beslissing heeft zich evenwel niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de asielprocedure, maar heeft de door verzoekster aangehaalde vrees verder onderzocht. Zo stelt de bestreden beslissing dat:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.” En dat “Betrokkene beweert problemen te hebben in het land van herkomst waardoor een terugkeer naar Oekraïne onmogelijk wordt omdat haar leven daarbij ernstig gevaar zou lopen. Deze problemen kunnen evenwel niet beoordeeld worden omdat nergens gespecificeerd wordt over welke problemen het precies gaat en omdat er geen enkel bewijs van voorgelegd wordt. Derhalve kan dit element niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.”

In casu dient andermaal te worden benadrukt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij, in het land waarnaar zij kan worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Inzonderheid volstaat een blote bewering of eenvoudige vrees voor

onmenselijke behandeling op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt in concreto overwogen wat de vermeende schending van artikel 3 EVRM betreft, dat verzoekster haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3; dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie en dat de loutere vermelding van het artikel 3 EVRM dus niet volstaat om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing daaraan toegevoegd dat verzoekster beweert problemen te hebben in het land van herkomst waardoor een terugkeer naar Oekraïne onmogelijk wordt omdat haar leven daarbij ernstig gevaar zou lopen en dat deze problemen evenwel niet beoordeeld kunnen worden omdat nergens gespecificeerd wordt over welke problemen het precies gaat en omdat er geen enkel bewijs van voorgelegd wordt.

Betreffende vaststellingen worden door verzoekster op generlei wijze ontkracht.

Verzoekster maakt met haar thans aangevoerde betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststelling kon komen, temeer daar verzoekster in haar aanvraag met betrekking tot een vermeende schending van artikel 3 EVRM enkel aanvoert dat *“verzoekster thans niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 EVRM dat stelt dat een terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensenwaardige of vernederende behandeling of tot foltering hetgeen voor verzoekster zeker het geval is”* en verzuimt een begin van bewijs bij te brengen waaruit blijkt dat zij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit.

In haar thans voorliggend verzoekschrift beperkt verzoekster zich andermaal tot het aan-voeren van blote beweringen zonder een begin van bewijs bij te brengen waaruit blijkt dat zij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat zij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan.

Waar verzoekster aanvoert dat de motivering niet afdoende is, gelet op het mogelijke risico dat zij en haar minderjarige zoon lopen bij een gedwongen terugkeer, dient te worden opgemerkt dat verzoekster in haar aanvraag geen melding heeft gemaakt van het thans voor het eerst in haar verzoekschrift opgeworpen element, zodat de gemachtigde van de minister niet kan worden verweten er geen rekening te hebben mee gehouden.

Verzoekster maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoekster voert tot slot aan *“dat haar verblijf van tien jaar wel een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van art. 9.3 Vreemdelingenwet; dat het tegendeel (zoals vermeld in de bestreden beslissing) beweren kennelijk onredelijk is en dat de bestreden beslissing art. 9.3 in die zin schendt.”*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf niet heeft aangetoond dat de duur van haar verblijf het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

De bestreden beslissing heeft in casu overwogen dat

“Het feit dat betrokkene sinds 1998 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlands leert en spreekt, opleidingen gevolgd heeft, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur van het verblijf (cfr. R.v.St., nr. 86.850 van 25 april 2000). Gezien de gegrondheid van de aanvraag nog niet aan de orde is omdat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de ontvankelijkheid ervan, diende de gemachtigde van de minister zich niet uit te spreken over het verblijf van tien jaar van verzoekster. Verzoekster toont aan de hand van haar betoog, dat bestaat uit een blote bewering, niet aan dat de overweging van de bestreden beslissing betreffende de duur van haar verblijf kennelijk onredelijk is, zodat zij geenszins een schending van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPES,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.